

MICHAEL
CONNELLY

ZÁKON
NEVINY

TOP
Krimi

ZÁKON NEVINY

Michael Connelly

ZÁKON
NEVINY

Z angličtiny preložil Patrick Frank

sloart

Copyright © 2020 by Hieronymus, Inc.
This edition published by arrangement with Little, Brown and
Company, New York, New York, USA. All rights reserved.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART,
spol. s r. o., Bratislava 2021
Translation © Patrick Frank 2021

ISBN 978-80-556-4944-3

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa
nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi
prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani
vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného
a ani budúceho informačného systému a podobne, bez
predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Dr. Michaelovi Haliseymu,
členom Knižného klubu Hartfordskej
nemocnice a všetkým v prvej línii
– vrátane sestričky Kasey Rose Gajeskej –,
ktorí tak veľa riskujú pre druhých*

Prípado vraždy je ako strom. Ako vysoký strom. Ako košatý dub. Štát ho zasadil a pozorne sa oň staral. Keď bolo treba, polieval ho a orezával, chránil pred chorobami a parazitmi všetkého druhu. Neprestajne mu kontroloval koreňovú sústavu, ktorá sa rozrastala pod zemou a pevne ho držala. Nešetril na ňom. Jeho záhradníci dostali obrovské právomoci, aby mu mohli pomáhať a chrániť ho.

Konáre sa mu nakoniec rozrastú do šírky a krásy. Poskytnú chladivý tieň pre tých, čo hľadajú ozajstnú spravodlivosť.

Vyrastajú z hrubého, silného a nezdolného kmeňa priamych aj nepriamych dôkazov, znaleckých posudkov, motívu a príležitosti. Strom musí odolať aj najsilnejším vetrom, čo sa doň oprú.

No a vtedy prichádzam na scénu ja – človek so sekerou. Mojou úlohou je ten strom zrúbať a drevo spáliť na popol.

1. ČASŤ

DVE VEŽE

1

Pondelok 28. októbra

Dnes mala obhajoba dobrý deň. Dostal som klienta na slobodu rovno zo súdnej siene. Obvinenie z ťažkého ublíženia na zdraví som pred porotou zmenil na nutnú obranu. Takzvaný poškodený mal za sebou minulosť plnú násilia a svedkovia obhajoby aj obžaloby vrátane jeho exmanželky to na krížovom výsluchu radi opísali. Knokautoval som ho v momente, keď som ho predvolal a vypočúval tak dlho, až mu praskli nervy. Začal sa mi vyhrážať, že by ma rád stretol v temnej uličke, kde okrem nás nebude nik iný.

„Aj potom by ste tvrdili, že som vás napadol, tak ako teraz?“ spýtal som sa ho.

Prokurátor vzniesol námietku a sudca mu ju uznal, ja som však už vyhral. Vedel to sudca, prokurátor aj všetci v súdnej sieni. Porota nepotrebovala ani pol hodiny na rozhodnutie, že obžalovaný je nevinný.

V neformálnom združení obhajcov je priam posvätným zvykom, že advokát oslávi takýto verdikt rovnako ako golfista jamku na prvý úder. Inak povedané, zaplatí celému klubu. Moja oslava sa konala v Redwoode na Second Street len pár blokov od Administratívneho centra, kam chodievajú právnicki hneď z troch rôznych súdov. Nie je to žiadny luxusný klub, ale je poruke. Večierok – na môj účet – sa začal skoro a skončil neskoro. Keď mi potetovaná barmanka Moira dala účet... Poviem to takto: Zafažil som kreditku sumou, akú od tohto klienta v živote neuvidím.

Auto som mal na veľkom parkovisku na Broadway. Sadol som si za volant, dvakrát odbočil doľava a dostal sa naspäť na Second Street. Chytil som zelenú vlnu, takže som

pred sebou čoskoro videl tunel pod Bunker Hillom. Práve uprostred neho som na začadených stenách zaregistroval odraz policajného majáka. Pohľad do zrkadla mi prezradil, že mám za sebou hliadku. Zapol som blinker a prešiel do pomalého prúdu, aby ma mohla predbehnúť. Keď tam však odbočila za mnou a prilepila sa mi na zadok, bolo jasné, o čo ide. Chcu ma zastaviť.

Počkal som, kým sme nevyšli z tunela, a odbočil som doprava na Figueroa Street. Tam som zastal, vypol motor a spustil okno. V bočnom zrkadle som videl, ako ku mne ide policajt v uniforme. V aute za ním nik nesedel. Bol v službe sám.

„Pán vodič, predložte vodičský preukaz, technický preukaz a potvrdenie o poistení,“ vyzval ma.

Obrátil som sa k nemu. Podľa menovky sa volal MILTON.

„Ako si želáte, strážmajster Milton,“ povedal som mu. „Ale smiem sa spýtať, prečo ma zastavujete? Rýchlosť som neprekročil a šiel som vždy len na zelenú.“

„Vodičský,“ zopakoval. „Technický. Poistku.“

„Nuž, skôr či neskôr mi to aj tak poviete. Vodičský mám vo vnútornom vrecku saka, ostatné doklady v palubovke. Ktorým chcete začať?“

„Začnime vodičským.“

„Nech sa páči.“

Kým som vyťahoval peňaženku a vyberal z nej preukaz, v duchu som si rozoberal situáciu. Premýšľal som, či Milton nesledoval Redwood v nádeji, že jeden z právnikov na mojej oslave bude mať v sebe dosť alkoholu na to, aby ho mohol zadržať. Klebetilo sa, že práve toto miestni policajti robia, keď sa oslavuje oslobodzujúci rozsudok a oni majú šancu nachytať nenávidených advokátov pri dopravnom priestupku.

Podal som mu vodičský a otvoril skrinku v palubnej doske. Onedlho už mal všetko, čo odo mňa žiadal.

„Tak čo, už mi poviete, o čo tu ide?“ spýtal som sa ho. „Som si totiž istý, že som nepo...“

„Vystúpte z vozidla, pane,“ prikázal mi.

„Ale, no tak! To nemyslíte vážne!“

„Vystúpte z vozidla, prosím.“

„Ako chcete.“

Otvoril som dvere tak agresívne, až musel uskočiť, a vystúpil som.

„Len aby ste vedeli,“ oznámil som, „posledné štyri hodiny som strávil v Redwoode, ale nevypil som ani kvapku alkoholu. Už vyše štyroch rokov vôbec nepijem.“

„To vás ctí. Teraz prejdite dozadu, prosím.“

„Dúfam, že máte v aute zapnutú kameru, lebo toto bude vážne trápne.“

Šiel som s ním za Lincoln a postavil som sa do svetla reflektorov hliadkového auta.

„Mám chodiť po čiare?“ pýtal som sa. „Počítať odzadu, dotknúť sa prstom nosa alebo čo presne? Som právnik. Poznám všetky vaše finty a toto vám skrátka nevyjde.“

Milton šiel za mnou. Bol to vysoký štíhly beloch s vojenským zostrihom. Na pleci mal nášivku metropolitnej divízie a na dlhých rukávoch štyri v tvare strieborného V. Vedel som, že sa dávajú vždy po piatich rokoch. Bol to veterán s bohatými skúsenosťami.

„Vidíte, prečo som vás zastavil?“ opýtal sa. „Chýba vám ešpézetka.“

Pozrel som sa na zadný nárazník Lincoln. Skutočne na ňom nebola značka.

„Dopekla!“ zvolal som. „To bude... asi kanadský žartík. Oslavovali sme – vyhral som prípad a dostal klienta na slobodu. Na značke mám NE-VINNY a niektorému z kolegov muselo pripadať bohovsky zábavné, že mi ju šlohne.“

Snažil som sa spomenúť si, kto odchádzal z Redwoodu predou mnou a komu by to naozaj pripadalo vtipné. Daly, Mills, Bernardo... Mohol to byť ktokoľvek.

„Pozrite sa do kufru,“ radil mi Milton. „Možno je tam.“

„Nie, nato by museli mať kľúč,“ odvetil som. „Skúsim zavolať, či...“

„Nebudete nikam telefonovať, kým tu neskončíme, pán vodič.“

„Nezmysel. Poznám zákony. Nie som zadržaný, takže môžem telefonovať.“

Počkal som, či sa pokúsi niečo namietať. Všimol som si, že má na hrudi kameru.

„Mobil mám v aute,“ povedal som a vykročil som naspäť k otvoreným dverám.

„Stojte!“ zakričal na mňa zozadu Milton.

Znova som sa obrátil.

„Prosím?“

Zažal baterku a namieril ju na zem pod autom.

„To je krv?“ opýtal sa.

Odstúpil som a pozrel na popraskaný asfalt. Lúč svetla ožaroval malú kaluž pod zadným nárazníkom. V strede bola tmavočervená a na okrajoch takmer priezračná.

„Neviem,“ odvetil som. „Ale nech je to čokoľvek, muselo to tu byť aj predtým. Ja som...“

Ani som nedopovedal a obaja sme videli, ako sa od nárazníka odlepila ďalšia kvapka a dopadla na asfalt.

„Otvorte kufor, prosím,“ vyzval ma Milton a zavesil si baterku naspäť na opasok.

Hlavou mi prebehlo hneď niekoľko otázok od toho, čo je v kufri, až po to, či má Milton dôvodné podozrenie, aj keby som mu odmietol otvoriť.

Na zem dopadla ďalšia kvapka. Odhadoval som to na nejakú telesnú tekutinu.

„Za tú značku mi môžete dať pokutu,“ povedal som, „ale kufor neotvorím.“

„V tom prípade vás zatýkam, pane,“ vyhlásil. „Položte ruky na kufor.“

„Zatýkate? Za čo? Veď nie som...“

Milton ku mne pristúpil, schmatol ma a nasilu ma obrátil k autu. Potom sa na mňa natlačil a prehol ma cez kufor.

„Hej! To nemôžete...“

Po jednej mi vykrútil ruky za chrbát a nasadil putá. Potom ma zdrapil za golier a prudko zdvihol z auta.

„Zatýkam vás,“ oznámil.

„Za čo?“ oponoval som. „Nemôžete ma len tak...“

„Pre vašu aj moju bezpečnosť vás teraz posadím dozadu do služobného vozidla.“

Chytil ma za lakeť, znova ma obrátil a odviezol k zadným dverám svojho auta. Položil mi ruku na hlavu a natlačil ma na lacné plastové sedadlo. Potom sa naklonil dovnútra a pripútal ma pásom.

„Viete, že nemáte právo ten kufor otvoriť, však?“ spýtal som sa ho. „Nemáte dôvodné podozrenie. Neviete, či to, čo ste videli, je naozaj krv, a ak áno, či pochádza z vnútrajška môjho auta. Môže to byť niečo, čo som len prešiel cestou.“

Vysúkal sa z auta a zhora sa na mňa pozrel.

„Mimoriadne okolnosti,“ poučil ma. „Nieкто vnútri môže potrebovať pomoc.“

Zabuchol dvere. Sledoval som, ako sa vracia k môjmu Lincolnu a hľadá na kufri zámku. Keď ju nenašiel, šiel k otvoreným ľavým dverám a siahol dnu po kľúče.

Kufor otvoril diaľkovým ovládačom a postavil sa nabok, akoby čakal, že znútra vyskočí neznámy útočník. Kapota sa zdvihla a vnútri sa zažalo interné osvetlenie. Milton k tomu svietil aj baterkou. Posúval sa zľava doprava a nespúšťal oči z toho, čo vidí vnútri. Z môjho uhla na zadnom sedadle hliadkového auta som nevidel, čo to je, no podľa jeho pohybov bolo jasné, že tam niečo našiel.

Naklonil hlavu a niečo povedal do mikrofónu na pleci. Zrejme volal posily. Pravdepodobne z oddelenia vražd. Nemusel som vidieť do kufra, aby som pochopil, že tam bude mŕtvola.

2

Nedeľa 1. decembra

Edgar Quesada sedel pri mne za stolom v spoločenskej miestnosti a čakal, kým dočítam posledné strany z prepisu jeho súdneho pojednávania. Požiadal ma, aby som mu urobil láskavosť a preskúmal jeho prípad, či sa s ním ešte nedá niečo robiť. Boli sme v prísne stráženom oddelení nápravno-výchovného zariadenia Twin Towers v centre Los Angeles. Držia tam väzňov, ktorých treba oddeliť od všeobecnej väzenskej populácie, kým čakajú na proces, alebo – ako Quesada – na určenie výšky trestu. Bol december, nedeľa večer, a vo väzení bola krutá zima. Quesada mal pod overalom teplú spodnú bielizeň – rukávy mu vykúkali na zápästia.

Dobre sa tam vyznal. Už to zažil a mohol to dokázať nejedným tetovaním. Patril k tretej generácii príslušníkov gangu Biely plot z Boyle Heights a jeho tetovanie hlásalo nielen službu Plotu, ale aj mexickej mafii – najväčšiemu a najsilnejšiemu gangu v kalifornských väzniciach.

Podľa dokumentov zo súdu šoféroval auto s dvomi ďalšími členmi Bieleho plota, ktorí spustili paľbu cez výklad obchodíka na East First Street. Majiteľ už totiž dva týždne meškal s výpalným, ktoré od neho gang vyberal takmer dvadsaťpäť rokov. Strelci mierili vysoko, mala to byť len výstraha, no jedna z guliek sa odrazila a zasiahla do hlavy Marisol Serranovú – jeho vnučku – schúlenú za pultom. Podľa správy od zástupcu koronera zomrela na mieste činu.

Strelcov neidentifikovali žiadni svedkovia. Dalo sa to čakať, lebo takéto hrdinstvo sa zvyčajne končí smrťou, ale dopravná kamera zachytila značku auta, ktorým unikali. Zistilo sa, že ho ukradli na dlhodobom parkovisku pri neďalekej

stanici Union. Aj tam mali kamery, ktoré letmo zachytili zlo-deja: Edgara Quesadu. Stačili štyri dni procesu a porota ho uznala vinným zo spolupáchateľstva na vražde spáchanej zločineckou skupinou. O týždeň mu mali oznámiť výšku trestu. Za tento typ zločinu sa dáva minimálne pätnásť ro-kov, jeho však zrejme čakalo oveľa viac. A to všetko len pre-to, lebo šoféroval auto, z ktorého sa strieľalo.

„Tak ako?“ spýtal sa ma, keď som obrátil aj poslednú stranu.

„Nuž, Edgar,“ odvetil som, „podľa mňa si v riti.“

„To mi ani nehovor! Nič si nenašiel? Vôbec nič?“

„Vždy sa nájde niečo, čo by si mohol urobiť, ale je to na veľmi dlhé lakte, Edgar. Povedal by som, že je tu viac než dosť na podanie z dôvodu NPZ, ale...“

„A to je čo?“

„Nedostatočné právne zastúpenie. Tvoj advokát prese-del celý proces so založenými rukami. Premrhal jednu prí-ležitosť za druhou. Jednoducho nechal prokurátora, aby... Veď sa pozri sám. Vidiš túto stranu?“

Vrátil som sa na stránku, na ktorej som zahol roh.

„Tu dokonca sudca priamo hovorí: ‚Vznesiete námietku, pán Seguin, alebo to mám urobiť za vás?‘ Takto sa na pro-cese nepracuje, Edgar, a ty by si to mohol dokázať, ale je tu háčik: v najlepšom prípade získaš právo na nový proces, to však nič nemení na dôkazoch. Tie sú stále rovnaké a aj ďal-šia porota ťa za ne odsúdi, aj keď si nájdeš právnik, ktorý vie udržať prokurátora na uzde.“ Nespokojne krútil hlavou. Nie je to môj klient, takže nepoznám detaily jeho života, no má okolo tridsaťpäť a teraz ho čakajú dlhé roky v base.

„Koľkokrát ťa už odsúdili?“ opýtal som sa.

„Dvakrát.“

„Za násilné činy?“

Prikývol a ja som už nemusel nič vravieť. Môj pôvodný odhad sa nezmenil. Je v háji. Možno už z basy nikdy nevy-lezie. Pokiaľ teda...

„Vieš, prečo ťa držia tu a nie na oddelení pre gangstrov, však?“ spýtal som sa. „Čoskoro ťa odtiaľto vezmú, posa-dia do vyšetrovne a spýtajú sa na to najdôležitejšie: kto bol v tom aute s tebou.“

Ukázal som na prepisy.

„Tu nie je nič, čo by ti mohlo pomôcť,“ povedal som.
„Trest si môžeš znížiť len tak, že im vyklopíš tie mená.“

To posledné som už len šepkal, no Quesada nereagoval vôbec potichu.

„Hovno!“ zreval.

Pozrel som sa na zrkadlové okno do susednej miestnosti, aj keď som vedel, že cezeň nič neuvidím. Keď som znova obrátil zrak ku Quesadovi, tepali mu na krku žily. Bolo to vidieť aj napriek vytetovanému cintorínu, čo ich obklopoval a prekrýval.

„Upokoj sa, Edgar,“ povedal som mu. „Chcel si, aby som sa pozrel na tvoj spis, a práve to robím. Nie som tvoj právnik. Mal by si sa porozprávať práve s ním, aby...“

„S ním nemôžem,“ vyhlásil. „Ty to nechápeš, Haller!“

Zahľadel som sa naňho a konečne som pochopil. Toho neschopného advokáta mali pod palcom práve tí, proti ktorým by musel vypovedať: gangstri z Bieleho plota. Keby sa naňho obrátil, mexická mafia by ho dala zavraždiť, či je v prísne stráženom oddelení, alebo nie. Táto organizácia, známa aj pod skratkou eMe, sa údajne dokáže dostať ku komukoľvek, koho držia v niektorej z kalifornských väzníc.

Nakoniec ma zachránilo zvonenie. V miestnosti sa ozval signál, že o päť minút sa bude kontrolovať prítomnosť na celách. Quesada sa natiahol k stolu a zlostne si vzal dokumenty. So mnou skončil. Vstal, urovnal papiere a odišiel do cely bez toho, aby sa mi poďakoval alebo ma poslal do hája.

Aj ja som išiel do tej svojej.

3

Presne o ôsmej večer sa dvere automaticky zabuchli s kovovým rachotom, ktorý mnou vždy otriasol od základov. Večer čo večer to mnou prechádzalo ako vlak. Už som bol vo väzbe päť týždňov a stále som si na to nezvykol. Na niečo také sa asi nedá nikdy zvyknúť. Sadol som si na tenký matrac a zavrel oči. Vedel som, že svetlo ostane zažaté ešte hodinu a mal by som to využiť, bol to však môj rituál. Snažil som sa vytesniť všetky drsné zvuky a obavy. Pripomenúť si, kto som. Stále som otec, právnik, ale nie vrah.

„Q sa tam pri tebe riadne rozvášnil.“

Otvoril som oči. Bol to Bishop zo susednej cely. Vysoko na stene, čo nás delila, bolo zamrežované ventilačné okienko.

„To som nechcel,“ povedal som mu. „Ak sa nabudúce niekto bude zháňať po väzenskom právnikovi, asi si to radšej nechám ujsť.“

„Dobrý nápad,“ vyhlásil Bishop.

„Mimochodom, kde si bol ty? Chvíľu to tam vyzeralo, že ma zabije ako posla zlých správ. Obzeral som sa, a Bishop nikde.“

„Neboj sa, kamoško, bol si pod kontrolou. Sledoval som ťa zhora od zábradlia. Mal som to celé v merku.“

Platil som mu štyristo dolárov týždenne za ochranu. Peniaze šli v hotovosti jeho priateľke a matke jeho syna v Inglewoode. Jeho ochrana pokrývala štvrtinu osemuholníka, v ktorom nás držali: dve poschodia, dvadsaťštyri ciel pre jedného, dvadsaťdva väzňov predstavujúcich známe aj neznáme riziko.

Hneď v prvú noc mi Bishop oznámil, že ma môže ochraňovať, alebo mi ublížiť. Nevyjednával som. V spoločenskej miestnosti sa zvyčajne držal blízko pri mne, no keď som